

...LĪDZ

CETURTDIENAI

Šodien, 2. februāri, ir katoļu Sveču diena, arī viss februāris nes Sveču mēneša vārdu. Tād vēl arī otrs svarīga nozīme — Jēzus iupurēšanas svētīcā dien. Ar Jaunās derības notikumiem saistīta diena. 5. februāris — Agates diena, kad jauvēta ūdens, sāls un maize.

Zemnieka kalendārs. Šodien un rīt Mēness ir Zivju zīmē, sestdien un svētdien — Auna, tad nākošās trīs dienas "pavada". Vērsa zīmē. Kad grāsiesies no tās "atvadīties" — trešdien pulksten 14.54 iestāsies tā pirmais ceturksnis. Egles un priedes cērt "tukšā" Mēnesi, tas ir no 27. janvāra līdz 4. februārim. Sveču dienu mūsu senči saukši par Ziemas Māru, Svecaini, Grabenici, Gromnicu, tā ir ziemas vīdus. Jālej sveces, tad gaisī deg, jāvāra ciķas gaļa, lai labi barojas sīveni, vists jātār tumšā vietā, lai vasarā būtu mierīgas un labi dētu olas. Vispār daudz jāterē un jābanda. Bet ir arī aizliegumi — nedrīkst adīt uvi vērtē, nav jādod govīm dzert, lai vasarā nebizo — šī ir arī Govju diena. Sieviešu svētdienā, saukta par Milo Māru, Pieņa Māti — lai piens tek kā no Māras avotina. 2. februāris svīnēts arī kā Vēju diena, negāja uz riju, nenesa salmus. 5. februāri — Agates dienā, sauktā arī Acu un Uguns dienā nosvētīto maiži ēd, kad sāp kakls, to met ugūni, līk apturētu liesmas, svētīto ūdeni un sāli pakāra zem juntu, lai aizsargātos no pērkona. Tā izraisītu ugūni var nodzēst ar Agates ūdeni vai kazas pienu. Pirmajiem atzīmējama Dārtas diena un tā ievērojama tādejādi, ka visbāgātākā ar sniegu. Ja auglu dārza dzīļi sniegs, to piemīdu, kokiem apgrēz nevajadzīgos zarus un sastrauž pirms setus, lai zākus atbaidītu.

NATURALIZĀCIJAS NODEVA — 30 LATI

Lielu daļu no mūsu rajona iedzīvotājiem satraucis LR Ministru kabineta Valsts un sociālo lietu komitejas ierosnātās noteikum projekts par personām, kuras Latvijas Republikas pilsonību vēlēties iegūt naturalizācijas kārtībā. Par to, ka valsts nodeva noteiktā 30 latu apmērā, viņi vēl tik neuztraucas, kā par "dokumentu paku", kura būs jāsavac un jāuzrāda, un it īpaši par valsts valodas un vētures zināšanu.

A. Akots

Kēnītis

Nr. 6 1995. gada 2. februāris

Cena 5 santīmi

MŪSU JUBILĀRI

2. februārī aprīt 60 gadi izglītības darbiniekam Jāzemēnam Vucēnam, kurš dzimis (1935. gads) Aizkalnes pagastā toreizējā Daugavpils apriņķi. No 1962. gada 3. jūnija viņš vadīja Kalupes pamatskolu, bet no 1989. gada — Kalupes bārenu namu. 2. februāris ir katoļu mācītāja Antona Mačuka pīemiņas diena — bijušā Znotiņu draudzes priestera, kurš mira pirms 55 gadiem, mirstīgās atliekas sākumā zemes klēpī bija gulditas turpat baznīcas dārzā, vēlāk pārnestas uz Preiļu pilsētas kapsētu.

LIVĀNU TV

Raidstudijas 30 metru augstais tornis un raidītāja jauda ļauj labā kvalitātē uztvert programmas 20 kilometru rādiusā. Pēc skatītāju atsauksmēm tās ir interesantas. Studijas veidotājs un vadītājs Jāzeps Brencis sapulcīnājis darbīgu kolektīvu, enerģiskais operators Jānis Magdalēnoiks "Zemturim" teica, ka pašlaik vēl izlīdzoties ar filmēšanas kameras M-7, bet esot padomā arī kas modernāks.

28. janvārī kinoteātri "Ezerzeme" uz kārtējo konferenci pulcējās Latvijas Zemnieku savienības rajona nodalas pārstāvji un vīnu atbalstītāji, piedalījās LZZS priekšsēdētājs un LZZS frakcijas vadītājs. Sacīmā Andris Rozentāls un vīna frakcijas biedrs Jānis Kokins, rajona reprezentācijas klubas vadītāja Terēza Lakauskā.

Sādās konferences mēnesā nogālē ritēja vīvos rajonos, visur LZZS runā par saviem politiskajiem un saimnieciskajiem uzdevumiem, gatavoja kārtējam kongressam, kas 17. un 18. februārī notiks Bulduru dārzkopības tehnikumā Jūrmalā un kurā, bez Statūtu un Programmas jauno redakciju pieņemšanas, bez atsevišķu partijas mērķprogrammu izstrādes, gatavošanās gaidāmajām 6. Sacīmās vēlēšanām spriedis, kā savienību pietuvināt tās izvedītāju — Zigfrīda Meijerovica un Kārļa Ulmaņa ideālam — padarīt par vistautas partiju, kurā darbosies arī inteligence, paturot līdzīgi nosaukumu un simbolu — zaļo karogu.

Pēc īsa pārskata par nodaļas darbu starpkonferēnci posmā, iekšējo stāvokli un nepadarīto, lomu un vietu rajona dzīvē izvērtētās lietīšu domu apmaiņa. Rajona padomes deputāts no LZZS agloniejs Jāzeps Anspoks ieprāstīnāja ar deputātu darbu rajona padomē. Zemniecības stāvokli viņš raksturoja kā lielā mērā divdomīgu, jo lauku iedzīvotāji apjukuši no vairāku pat nosaukumos līdzīgu formējumu veidošanās, kuri nāk "no augšas" un iekai sarežģītā situācijā, bet vienkāršam lauku darba rūķim neko taustītu nedod. Zemniekiem netrūkst sasāpējušu vajadzību dzīvē un sadzīvē.

CELĀ UZ VISTAUTAS PARTIJU

tēja uz to, ka zemnieki sasparojas tikai ievērojamo notikumu priekšā, bet vienīgi tādiem vajadzētu pastāvīgi grupēties ap savu politisko orgānu — LZZS. Tas sevišķi izpārdo vītejo pašvaldību vēlēšanās, kad pagastu padomēs ienāca daudz zemniecības pārstāvju. Viņš kritizēja tagadējās valdības birokrātisko politiku, sevišķi zemes lietās, kur, lai pierādītu tikai to, ka esī sava tēva dēls, jāsagatavo kaudze dokumentu, kur vēl citi "papiri", kārtojot mantojumu lietās. Viņš rajona padomes deputātēm no LZZS atgādināja biežāk tikties ar visiem ciemiem, kuri kandidēja savienības vēlēšanu sarakstā, un ieklausīties vīnu domās.

Jānis Bojārs nepielikta koncepcijai par lielsaimniecību un zemnieku "arodu" saimniecisku savienību dibināšanai pēc galas, piena, graudu un citiem rāzošās veidiem, uzskatot, ka tas, kas labi un piemēram Rīgas pievārtē Latgalē var kārēt. Viņš izteicās, ka tagadējē valsts lauksmītiešas politikas veidošāji par Latviju laikam uzskata vien to daļu, kas ir galvāpsētā un ne tālāk par 100 kilometriem no tās. Lai varētu

- NĀKAMAJĀ NUMURĀ
◆ plašāka apcere par lasītpratējiem Jasmuižas, Vārkavas un Kalupes pagastos XIX gadsimtā pēc 1897. gada tautas skaitīšanas datiem;
◆ J. Lozdas kungs vēl ko jaunu pastāstīs par zemnieku skolu vēsturi;
◆ kas ir ASOLIJA un kam vajadzīga;
◆ par dažiem noziedzības aspektiem rajonā;
◆ "Lanas" draudzīgo piedāvājumu;
◆ kā vienmēr — notikumu panorāma, padomi, komerciāla informācija un cits.

runāt par lauksaimniecības atveselošanu, jāsakārto kā ražošana, tā tirdzniecība. Vai ir prāta darbs, ka tagad Preiļu novada zemnieks ar savu piena kannīju brauc uz Rigu, vai nebūtu labāk, ja viņš turp vestu jau gatavu sviestu. J. Bojāra kungam bija iebildumi pret to, ka kopīgajai tehnikai nav viena saimnieka, katrā to izmanto kā pagadās un jauns kombains, kurš bijis četriem saimniekiem, ejot no rokas rokā kļuvis nelietojams, bet tājā pašā laikā citi, kas no paju sabiedrībām savākuši tik dažādas tehnikas, ka nevar tikt līdz mājas slieksniem, to sārgā kā suns sienā kaudzi un nepalīdz kājinīem. Nepieciešams likums, kurš bargi vēršas pret tiem, kuri mil aiznemties naudu no bankām un neatdod parādus, jo jācieš godīgajiem atdevējiem. Bankas negrīb palikt zaudētājos un nosaka lielākus kreditu procentus. Viņš kritizēja nostādnes mežu lietās, kas pastāv šobrīd — kopšanas cīrtes ir tik neizdevīgas, nes zaudējumus, ka nevienam neceļas roka sakārtot mežus — atēnot, aizvākt kritušos kokus un tamlīdzīgi. Viņš uzsvēra, ka valstij rūpēm par saviem cilvēkiem jāpieaug proporcionāli attūlām no metropoles — jo tālāk no Rīgas, jo cilvēkam jābūda lielākas privilēģijas, strādājošajiem jāsanem liekākas algas.

Saeimas deputāti Andris Rozentāls un Jānis Kokins, kurš sājas dienās kļuvis par pilnīgus preilieti — viņa saimniecība Pelēcu pagastā ievesta zemesgrāmatā, runāja par darbību mūsu valsts parlamentā un gatavošanos LZZS kongresam, atbildēja uz jautājumiem.

Par LZZS rajona nodalas priekšsēdētāju atkārtoti ievēlēts Antons Rācāns, par viņa vietnieku — zemnieks no Aglonas pagasta Antons Tumovs, par revizoru — Jāzeps Anspoks. Apstiprinātās divas jaunas nodalas — Sūkupalna un Upmalas pagastu.

A. Mežmalis

GRĀMATAS PREZENTĀCIJA

Tedim, jeb īstajā vārdā Teodoram Želvīm gramatiķa "Apstākļi ir mainījušies" ir otrā, viņš pats tai piešķīris lielāku nozīmi kā pirmajam garabērnam "DOSAAF rajona komiteja"; tālab tieši šim izdevumam bija veltīta autora pirmā publiskā "izrādīšanās" sabiedrības priekšā.

Neskatojies uz to, ka laiks vārda tiešā nozīmē bija briesmīgs — auksts vējš grieza sniega vērpētes, "jaucot zemi ar gaisu", zālē bija vairāk par diviem desmitiņiem ieinteresēto. Fragmentus lasīja viņa kolēgis skolotājs Kazimirs Butlers.

Tikšanās ar autoru ievirzījās sarunās par latgaliešu mentalitāti un to, ka jebkurā situācijā latgalietim jāpaliek pašam, bet, tīklīz viņš sāk pielāgoties kuzemniekiem vai zemgalietim, atdarināt viņu — klūst smieklīgs.

Mums jāsaglabā sava identitāte, — sacīja autors, — ar to nav jāuzbāžas, bet arī nav jāzaudē, tad ikviens novadā zinās, ka Latgale tepat vien jau Latvijā ir.

A. Mežmalis

3. lappusē lasīt visai raksturīgu ainu no mūsu tautiešu dzīves — mātes un meitas dialogu daudzu klausītāju vidū no "Apstākļi ir mainījušies"

AUTOVADĪTĀJU PULKS PAPILDINĀS

Pašlaik mācību un konsultāciju punktā, kurš atrodas Liepājas ielā 46, otrajā stāvā, mācās 30 klausītāji. Viņiem ir atbildīgs posms — 22. februāri parādētīti valsts eksāmeni un iegūs "B" kategorijas autovadītāju tiesības.

Sākusies jaunas grupas komplektēšana, tās klausītāji viena mēneša laikā varēs iegūt "C-1" kategorijas autovadītāja iemaņas un saņemt attiecīgu dokumentu. Gribētājus līdz zvanīt pa tālruniņiem 21041 vai 22627.

LABĀKAIS BĀRS — LIEPĀJAS IELĀ 46

Tiem, kuri netic šim apgalvojumam, var vienigi ieteikt aiziet uz turieni pašiem un pārliecīnāties, kā tad isti ir — atvērts no pulksten 9.00 rīta un līdz 23.00 vakarā, pusdienu pārtraukums ir no pulksten 13.00 līdz 15.00.

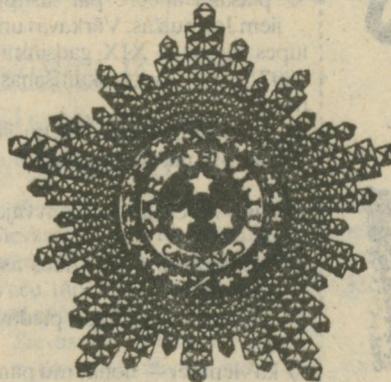
Tiem, kuri tiec un gatavi izmantot šī bāra pakalpojumus, šo to pastāstīsim tuvāk.

Pirmkārt, banketu zālē ir vieta, kur var svabadi apsēties, trīsdesmit apmeklētāji vienlaicīgi (ja saspiežas draudzīgāk, tad arī vairāk), tā ka var rikot viesības draugu pulkā. Iekārtojums ar tumšām mēbelēm, sienu dekorējums un romantiska gaisma mudina uz siltām un draudzīgām sarunām. Otrkārt, mēli lokanāku padara arī divu krasi — tumšais un gaišais Bauskas alus (populāro dziesmiņu par to droši vien zināt), tādi paši tā brāļi no Cesim — baltais un tumšais, un arī "Aldara Pilzenes". Tā ka visādām gaumēm. Jaunais mūsu valsts veselības aprūpes ministrs Pēteris Apinis mudināja atgriezties pie tradicionālajiem, no senām dienām pārbaudītāiem dzērieniem. Un tas ir atlus.

Treškārt — ir alum piedienīgas uzkodas, piemēram, kūpināta skumbrija un citas. Aukstās maksā no 7 līdz 12 santimiem, bet karstie ēdienu (buljons, cisiņi, pelēkie zirņi ar sipoļiem, dzeltenie ar cūkgālu, makaroni u. c.) — no 12 līdz 37 santimiem. Bērniem piemērotas sulas un limonādes, bet, ja atnāki ar dzīvesbiedri, kurai alus negaršo, var pasūtīt kafiju ar krējumu, tēju, šokolādi un konfektes. Bufetē allaž ir svaigi augļi, kovar iegādāties līdzīgām šāmām, katrai ritu tiek atvestas svaigas bulciņas.

STABILITĀTE NEŠKOBĀS

No visām vecajām struktūrām, kuras veidotas uz agrāko kolhozu pajām, līdz šim stabilitāti saglabājusi dzīvnieku mākslīgās apsēklošanas starpsaimniecību staciju. Savos pirmsākumos bija veidota kā VC un MAS (valsts cietslietu un mākslīgās apsēklošanas stacija), rezidence jau vairākus gadus atradas Daugavpils ielā 59. Lai zemnieks nebūtu zaudētājs lopkopībā, ar to vērts uzturēt ciešus sakarus.

TRIJU ZVAIGŽNU ORDEŅA KAVALIERI

Sākums 5. numurā.

Jānis TURKOPŪLIS — izglītības darbinieks, Ludzas ģimnāzijas direktors. Dzimis 1899. gada 1. septembrī Daugavpils aprīņķa Preiļu pagastā.

Antons VELKME — politiķis, Tautas padomes, Satversmes sapulces loceklis, Saeimas deputāts, banku darbinieks, Latvijas bankas Rēzeknes nodaļas pārvaldniesks. dzimis 1887. gada 9. jūlijā Daugavpils aprīņķa Preiļu pagastā.

Jānis VELKME — katoļu garidznieks, prāvestis Kalupē un Dagdā, dekanšs Aglonā un Rēzeknē. Dzimis 1876. gada 14. decembri.

Jānis VOLONTS — pašvaldību darbinieks, Daugavpils pilsētas vecākais, valsts ižsvars, tautas labklājības ministrs. Dzimis 1882. gada 8. aprīlī Daugavpils aprīņķa Preiļu pagastā.

Izidors Vučens — satiksmes departamenta ierēdzis. Dzimis 1877. gada 5. maijā Daugavpils aprīņķa Livānu pagastā.

Viktors ZARANS — iekšlietu darbinieks, Rēzeknes aprīņķa priekšnieks, aizsarg pulka komandieris. Dzimis 1892. gada 24. februāri Daugavpils aprīņķa Jasmuižas pagastā.

Saistībā ar mūsu novadu atzīmējam arī slavenā kora "Tēvzeme" ne mazāk slaveno dirigētu Haraldo Medni, neiztrūkstošu valsts Dziesmu svētku virsdirigētu, kuru pazīst visi mūsu novada koristi. "Tēvzemes" dziedātāji piedalījušies 15. augusta svētkos Aglonā, kora viri ar savām skanīgajām balsīm ribināja kinoteātra "Ezerzeme" plašo skatītāju zāli. Tuvāk par to — šajā lappuse.

(5. turpinājums, sākums 1. numurā)

1877. gadā Daugavpils aprīņķi skaitījās 17 skolas ar 1036 skolniekiem (948 zēni un 88 meitenes), Rēzeknes aprīņķi 15 skolās ar 673 skolēniem (651 un 22), kopā 47 ar 2330 skolēniem (2215 zēni un 115 meitenes). Šie dati rāda Latgales skolu attīstības lielo atpaliešību, salīdzinājumā ar Vidzemi un Kurzemē, kur skolu skaits šajā laikā sniedzās vairākos simtos, bet skolnieku — pāris desmit tūkstošos.

Tāpat raksturīga iezīme ir niecīgais meiteni skaits: tikai apmēram 4 procenti. Sevišķi maz viņu mācījās Rēzeknes un Ludzas aprīņķi tautskolās. Šķiet, ka te jūtams arī baznīcas iespaids, kura bija ar mieru, ka sievietes prata tikai lūgšanas un no lūgšanu grāmatām mājas apstākļos apguva lasīšanu.

Vitebskas gubernā 1887. gadā uzrādītas tikai 32 tautskolotās, par kurām teiks, ka tās ir "nekrievi". Uzrāšanai valsts atvēlēja 1213 rubļu gadā, bet zemnieku pašvaldības sedza 5859 rubļus. Tātad, viena skola no valsts saņēma 37,96 rubļus, no pašvaldības 183,12 rubļus, tas ir, atiecībā kā 1:4.

Pēc 1864. gada "Nolikuma" par skolotājiem varēja strādāt kā garigas, tā laicīgas personas. No pirmajām neprasīja nekādus dokumentus par izglītību un politisko uzticamību, turpretī laicīgajām vajadzējā iesniegt aplieciņu par tūkumību un politisko uzticamību. Lai iegūtu skolotāja tiesības, bija jānoliek eksāmens. Bet tā šajā laikā bija vēl tūri formāla prasība, jo skolotāju joti trūka. Piederība pie pareizticības un kādas krievu skolas beigšanā jau pāvēra celu uz skolotāja darbu. Tā, 1866. gadā Rēzeknes aprīņķi strādāja pieci skolotāji

VESTURES LAPPUSES ŠĶIROT

Jānis Coorda

LATGALES ZEMNIEKU SKOLU SĀKOTNE

vecumā no 14 līdz 21 gadi, kas bija beiguši pareizticīgo draudzes skolas.

Sādu pedagoģiski maz sagatavotu cilvēku strādāšanu skolās zināmā mērā sekmēja skolotāju sliktais materiālais stāvoklis. Pilsētu un miestu skolotāji algs saņēma tikai naudā, bet laukos maksājumiem bieži pievienojās arī naturālijas, visbiežāk labība. Skolotāja alga bija atkarīga no pagasta nostājas. Piemēram, Daugavpils aprīņķa Kapiņu pagasta skolas skolotājs 1866. gadā no pagasta saņēma 120 rubļus, 55 rubļus no Daugavpils skolu direkcijas un natūrā 6 ceteriķus rudzu, 3 ceteriķus un 4 garnicas miežu un tikpat daudz auzu (ceteriķa ietilpā 8 garnicas = 26,239 l; 1 garnica = 3,279 l). Galēnu pagasta zemnieki skolotājam deva 12 pūrus rudzu, 3 pūrus miežu, bet Silījānu pagasts — 24 ceteriķus rudzu, 12 ceteriķus un 5 garnicas miežu (pūrs = 69,5 l).

Atbilstoši 1875. gada instrukcijai 1. klasē uzņēma 7—12 gadus vecus bērnus, otrajā klasē — zēnus ne vecākus par 15 un meitenes līdz 12 gadiem. Ievērojot skolu mazo skaitu un zemnieku nabādzību, ja ģimenē bija vairāki bērni, pēc pirmā skolas gaitu nobeigšanas sākākamais vai arī 2—3 nedēļas mācījās viens, tad otrs. Kapiņu pagasta skola

(dibināta 1863. gadā) bija vienīgā pagastā uz 12000 iedzīvotājiem, tāpēc skolniekus noteica ar lozēšanu. Jasmuižas skolā uzņēma tikai pa vienam zēnam no gimenes, laimīgos izvēlējās pagasta sapulce. Sādos apstākļos izglītība izplātījās loti lēni. 19. gadsimta 80 gados Vitebskas gubernā uz katriem 100 iedzīvotājiem mācījās 2,175, Kaujas — 0,93, Pleskavas — 1,7, Kurzemes — 5,4 un Vidzemes — 6,3 skolēni. Tātad, Latgale ievērojami atpalika Vidzemei un Kurzemē.

Arī Latgale skolēnu vairākums pārnakšņoja skolā vai nu klases telpā, vai virtuvē, vai kādā citā brīvā telpā. Parasti ēda katrā savu līdzpanemto, bet bija arī pagasti, kas bērniem sniedza beznakssas ēdināšanu. Cītās skolās no mājām bija jāpiegādā tikai maize un sāls, bet putraimus, taukus, galu, sviestu iepirkā par pašvaldības līdzekļiem. Vārkavas pagastā pašvaldība izsniedza kartupeļus un putraimus, bet taukvielas un maizi vajadzēja dot vecākiem. Livānu tautskolās visus bērnumus ēdināja uz pagasta rēķina. Kapiņu pagastā visus izdevumus kopgalādam sadalīja uz zemnieku saimniecībām atkarībā no to lieluma un ienesas, noteica produktu piegādi no teiktā laikā.

(Turpinājums sekos)

ZVAIGŽNOTAJAM DIRIGENTAM UN KORIM "TĒVZEME"

Nopelnīem bagāto dirigētu pazīsti visi, kuri piedalās dziesmu svētkos. Un kā tradīcija kļuvusi, kad sirmais virkāj uz dirigēnta paaugstinājuma Mežaparka estrādē un jau krietni vien nogurušie apvienotie kori ceļ augšā slaveino komponista Jāzepa Vitola dziesmu "Gaismas pils" ar dzejnieka Ausekļa vārdiem. Tajā ikviens mēs redzam savu mazo un miļo Latviju, kura par spiti visam kā teiksmaina gaismas pils kāpj augšup no aizmirstības. Haraldo Mednis ir tas, kurš nemitīgi gadā, lai šī pils vienmēr iepriecinātu izpildītāju un klausītāju sirdis, darītu tās tirākas, cilvēkus — sirsniņākus un labākus.

Korim "Tēvzeme" to svētku dievās bija savi vietējie šefi, un viena no viņiem — agroķīmu apvienības darbinieci, aktīva dziesmu un deju svētku dalīniece Vilhelmine Petrova. Savstarpējās simpatijas, kas tad radās, nav izgaisušas arī šodien. V. Petrovas kudze raksta maestro:

"Vispirms joti pateicos par apsveiku — bija joti liels prieks, ka neesat aizmiris. Esam joti gandarīti, ka mūsu mazā pilsētā reiz piedzīvoja šos krāšņos svētkus. Jums un visiem pateicā-

Saulē stundā, 1987. gada 14. jūnijā

SVĒTRĪTS PREIĻOS

Zaļš zāļu lietus visu ceļu līja,
lai oši vienā naktī salapo —
tik joti svētku diena saukta bija.

Es nezinu, vai putni sēklu sēja,
bet logā prieķā Jāņu zāļu zied.

No Aglonas man diena atteceja:
Prot Preiļu mātes dievus pielabīnāt
un arī tēvi labu vārdu zin

kā dziesmu jostu sausu atrītināt.
Deg varavīksnes kuplo

sievu svārkoš,
un rasa margo meitu vāinagoss —
nav dziesm nakšņojusi

mīglas mārkos!

Skan pilsēta kā tūkstoš
strazdu pilna.

rīts jautrām acīm katru sveicīna.
Raud liepu lapotnē vien

zaļā dziesma...

Jo mākoņus, kā pilnas alus mucas
vējš velti lūko dziesmu dārzā velt,
kur ziedi tyan un

nenoplūktas bučas.

Ik ausī cita dzegūze man zvana
un katra acs ko gluži savu redz.
Lai svētrītam ir dziesmā skanēšana!

Attēlos: Haraldo Medna sveiciens; skan-

dziesmas Preiļu ielās; pateicības ziedi ma-

estro; keramika P. Černavskā pagalmā.

DRAUGIEM CERIŅSTUNDĀ

Vasara degošus cerījus

klēpjiem pārsviež pār sētu.

Ja to smaržīgo uguri

ziemai sataupīt spētu...

Kā pa degošām kuponām

cauri puteņiem brīstu,

pāšā saltumā atrastu

laimēs ziedīnu īstu.

Draugi, ja kāds mani pamāns

apburto cerīju silā,

neslēpiet, sakiet — vīņš noslīcis

vasaras atvarā zīlā.

BAGĀTĪBAS, KAS JĀIZMANTO KATRAM

Profesoram, mūsu novadniekam Pēterim Bārbalim šogad 3. janvāri apritēja 68 gadi. Liktenim bija labpaticies viņu no mums aizsaukt spēku un zinātniskās darbības briedumā. 1987. gadā, kad vajadzētu atzīmēt 60. gadadienu, kolēģiem nācās sarikot zinātniskus lasījumus, veltītus viņa piemīnai. Tādos izskanēja atzinīgi vārdi par lauksaimniecības zinātni doktora ieguldījumu agroķimijas zinātnē un tās atzinu ieviešanā ražošanā, agroķimijas vēstures izpētē, pētījumiem augstes mikrobioloģijā, republikāniskās lauksaimniecības klinizācijas projektēšanas un pētniecības stacijas laboratorijas izaugsmē un attīstībā, tās zinātniski tehniskajā progresā. Kolēģi savā forumā atcerējās viņa daudzas publikācijas, devumu kadru audzināšanā, dalījās personiskajās atmiņās un runāja par to, cik svarīgi turpināt un tālāk attīstīt viņa iestāto darbu.

P. Bārbala mirstīgās atliekas atdusas jaundubultu kapsētā.

Preiļu pagasta puisis 1949. gadā beidza toreizejo Latvijas Lauksaimniecības akadēmiju, strādāja, vadīja nodalī Tiraines dārzenu selekcijas un izmēģinājumu staciju, vēlāk pārgāja uz republikas agroķimijas laboratoriju un kļuva par tās direktoru. Mūsu valsti izveidoja agroķimijas dienestu, daudzītā pētījus zajmēlojuma nozīmi augšu iekultivēšanā, kultūraugu ražības sakarības ar augšu agroķimiskajām ipašībām un minerālmēslu devām, agroķimisko karšu izmantošanu augšu mēlošanas un kaļķošanas plānošanai. Ilgajos gados paveikts titānisks darbs, iekrāts milzum daudz interesantu ziņu un atziņu. Diemžēl, Latviju vairs maz interesē agroķimiskās zinātnes veiktais un visa šī bagātība netiek izmantota. Tā ir VZRU "Ražība" rīcība.

Cienījamā profesora mudināta, arī viņa vadībā 1964. gadā, būdamā rajona galvenās agroķimikas amatā, izmantojot brīvdienas un brīvstundas, nodarbojot ar minerālmēslu salīdzinošas efektivitātes un optimālo devu noteikšanu lauka apstāklos. Šie zinātniskie izmēģinājumi ilga līdz 1988. gadam. Man nesavīgi palīdzēja arī māsa un dēls.

Piecius gadus pētīju septiņus variantus vienai un vairākām kultūrām, četrus gadus — 16 variantus divām kultūrām paralēli, un 15 gadus — 45 variantus augu sekā daudzfaktoru stacionārā. Visi šo izmēģinājumi, kuri tika veikti ļoti skurpolozi, dati ievadīti VZRU "Ražība" bankā, tos ļoti plaši.

Man mājas palikuši melnraksti, uzmetumi, tabulas. Gribetos, lai šis darbs

neietu zudumā. Līdz Rīgai mūsu zemniekiem tālu, bet viņš var katru darba dienu līdz pulksten 12.00 pažvanīt man uz mājām pa tālruni 21754 un bez maksas saņemt izsmēlošas atbildes uz visiem šiem jautājumiem. Ar noželu jūtāzist, ka netiek izmantota arī agroķimijas laboratorija, kuras iekārtā paver daudz iespēju noteikšēnu un augšu analīzem, nitrātu sastāvu noteikšanu un tamlīdzīgi. To vajadzētu pārvērst uz kādu mazāku telpu un likt darboties, tagadējā vietā jet postā, jo telpas, kuras bijušas neapkuriņātas, izpostītas.

Vilhelms Petrova

Atelots: nelaikis profesors Pēteris Bārbaliss; tribinē referē zinātnieks un ZPI Skrīveros ilggadīgais vadītājs J. Bonāts; Latvijas lauksaimniecības ievrojamākie zinātnieki konferēcu zālē VZRU "Ražība".

LINU SĒKLINAS DZINTARLĀSE

Kad mums vēl nebija risu, olivi un vēl pat saulespuķu eļļas, Latvija plaši audzēja linus, sevišķi Latgalē, un turpat katrai mājai bija sava maziņa linsēku eļļas spiestuve. Ja kādam nebija, tad izlīdzēja kaimiņi. Un visi šo garšīgo, līdzīgu pēc krāsas medium vai dzintaram, veselīgo un sātīgo eļļu lietoja slāvēdam, uzlejot salātiem vai kartupeļiem, pamērējot maizes gabaliņu. Tās nevajadzēja daudz, bija kā pamatprodukts stīngajos Pelnī dienas, Lielas piektīnās un Ziemas svētku vigilijas gavēnos, piektīnās, kad ļaudis atturējās no galas edieniem. Nevajadzēja ne cepšanu, ne kādu ipašu gatavošanu. Tagad no mūsu laukiem lini pazuduši, tikpat kā nav darba ari, pēc tagadējiem apstākļiem, visai plašai un modernai linsēku eļļas ražotnei Silajānos.

Tuvākajā apkārmei nezīnu otru tādu cehu, — ne bez lepnuma saka tā ipašnieks un strādnieks Nikita Jeršovs, — Mazākai spiestuvei, tā sakot, pašu vajadzībām ir kaimiņu rajona Rēzeknes Krjukos. Šī te, kuru par savām pajām privatizēju, jau tika iekārtota ar plašu vērienu, lai jaudītu izpildīt daudzus pasūtījumus. Sākumā tā ari bija, tikai tagad vairāk stāvu dīķā, nekā ražoju. Lielākais pāstāvīgais klients man ir Preiļu linsēklkopības stacija.

Viņam gan šeit, gan saimniecībā drošs paligs un atbalsts ir dzivesbiedre

Jeydokija. Iredot šāvu eļļas ražošanu un stāstot par tās izgatavošanas tehnoloģiju, viņa mērķtiecīgi papildina viru, zina nosaukt pat dienu, kad nō Lietuvā atvesta Vācijā ražotā iekārtā un kā gājis ar tās uzstādišanu, kā pēc bijušās paju sabiedrības, kad tā sabrukusi, šī telpa drizāk atgādinājusi graustu ar vecās iekārtas atliekām, nekā telpu, pieņemamu darbam. Pašlaik te valda kārtība, lai ari ražošanas tikpat kā nav, visā iekārtā ir "pilnā kaujas gatavībā".

Pirms kādiem 28 gadiem šeit, Feimankas upītes krastā tīcis iekārtoti cehs un devis peļņu. Šajā pašā ēkā, otrā galā bija alus daritava, tagad tās vieta darbojas desu cehs. Viens no pirmajiem ražotajiem bija amatnieks Pēteris Maslobojevs, labs darba pratejs, pie viņa kādu laiku strādāja ari Nikita, pēdējos piecus gadus pats saimnieks.

— Šī eļļa ir vertīgi partikas produkts, par kilogramu pircēji maksā kādus pusotra latus. Pats es nepārdodu un preči nepateikšu. Apmēram medus cenā. Esmu dzirdejis, ka eļļa lieliski varot izmantot arī tehniskiem mērķiem, piemēram, tiekot gatavots projekts dažādu ķēžu eļļošanai noderīga materiāla ražošanai un tamlīdzīgi, pie-

jauč, izgatavojojot noturīgas eļļas krāsas. Tā ka pieprasījums ir, cilveki labprāt iegādātos arī uzturam. Bet tikai tā nelaimē, ka negribam audzēt līnus.

Lai iegūtu garšīgu produktu, vajadzīgs labs, kārtīgi nogatavojies uz lauka, attīrīts no nezālēm izejmateriāls — brūnās un spīdigās sēklīpas. Ja šai eļļai vairāk sāks pieversties arī rūpniecība, būs izdevīgāk zemniekiem nodarboties, pareizāk sakot, atjaunot, no jaunā celt godā linkopību. Meistarai, kurš ražo eļļu, uzdevums, pēc Nikitas Jeršova pārliecības, esot tikai nesabojāt dabas doto velti, savi aroda noslēpumi jau mazliet esot, tomēr galvenais — darbs un tehnoloģijas ievērošana. Rezultāts — eļļai ir patikama krāsa, dzidrumis un lieliskas garšas ipašības.

— Varu izgatavot arī rapšu eļļu, bet to iegūst no īpašām šīs kultūras šķirnēm, kaņepju un katra cita auga, ja vien tā sēklīņas ir eļļa.

Cehs darbigajam viram pašlaik esot drizāk tāds kā valasprieks, ja atved līnēkļas — var izspiest eļļu. Viņam mājās netālu no pagasta centra ir desmit hek-

tāri zemes, uz kuriem iecerejīs nodarboties ar lopkopību, turēt kā liellopus, tāsikos, arī putnus. Jau tagad pilsetnieku galdam, aizvedot uz galas pārstrādes organizācijām, piegādā pāris buļļuku un citus dzīvniekus. Vēl apkaimes ļaudis viņu pazīst kā pastnieku — šajā darbā ar smagu somu pār plecu aizritējuši 12 gadi. Tiesa, Jeršova kungs ir viens no tiem nedaudzajiem pastniekiem, kuriem ir sava mašīna — "Moskvīčs". Labs izpalīgs arī saimniecības lietu kārtīšanā.

Vēl vienu "niķi" Nikita nav atmetis no jaunības dienām: lauku muzikanta amatu. Savā laikā ierācīs ar ermonīkām, apguvis akordeonu, spēlē gan vecmodīgas, gan gluži jaunas dejas un dziesmas, pats patikāmā tenorā arī tiek galā ar vokālo noformējumu. Viņa repertuārā tāda mūzika, kas iet pie sirds visiņiem lauciniekiem. Silajānu pagastā no seniem laikiem sadzivo divas tautības — latgalī un krievi, divas kultūras, ar savām tradīcijām, savām ipatnībām un kopīgo, kas radies to abu saskares punktos.

A. Rancāns

SVĒTĀS GIMENES JŪTAS

Fragmenti

"...un tu nevienam, itin nevienam ne-saki, ka mēs pārtiekam tikai no manas pensijas. Viņi nedrīkst uztraukties, vi-niem jādomā, ka mums šeit iet labi... Saki, ka tu nopelni godam..."

"Jā, māmiņ."

"... Viņi visi tev notice, jo kopš se-niem laikiem zina, ka šuvējas trūkumu-necieš..."

"Sapratu, māmiņ..."

"... Un tagad galvenais... Pirms tu-aizej pie tēva kapa, iegriezies baznīcā..."

"Labi, māmiņ..."

"...iegriezies... un aizlūdz..."

"Viss būs tā, kā tu gribi, māmiņ..."

"...aizlūdz... aizlūdz par sevi... un vis-vairāk par mani..."

"Aizlūgšu, māmiņ..."

"...kad noiesi pie tēva... tad viņam pasaki..."

Māmuļa, te nav ko pat piedomāt, caur caurēm latgalieši kopš senčiem, piegurst un kādu bridi atvelk elpu. "...

"...tu saki, kavīju miloju... arī skarbā vārdā..."

"Pateikšu, māmiņ..."

"...tu izlūdzies... izlūdzies viņa piedo-šanu..."

"Izlūgšos, māmiņ..."

"... Taisnība bija viņa pusē... Neva-jadzēja vis to mūsu sviedriem celto māju putināt..."

"Neuztraucies, māmiņ..."

"...tu izlūdzies... droši vien aiz to viņ-pi tik atri aizgāja kapā..."

Ap sirdi man paliek šermi un acis sāk grauzt nu pilnīgi nevieta uzradies sā-lums. Tik vien redzu, ka autobusa šo-feris jau nez kuro reizi nervozi nemie-rīgs atskatās atpakaļ. Tak skaidri samā-nāms, ka darbā sagurūšajam viram ir tikpat svētas gīmēs jūtas, kā savstar-pēji milošajam mātei un meitai. Ikreizi mierīgs viņš atslīgst sava dienesta sē-dekli.

Beidzot māte atvadās. Noskūpst meitu un svētījot pārmet krustu, tad lēnitēm, turoties pie sēdeklā rokturiem, virzās uz izeju. Vēl kaut ko atce-ras...

"... Tu tikai nerāudi... nerāudi meit..."

Meita, laikam, tomēr apraudas, ko varētu spriesi pēc viņas isi sapurinā-tām matu cirtām, kam savukārt va-

jadzētu nozīmēt, — nē, nē, māmiņ, tu neuzastraucies, es neraudašu...

Autobusa durvis aizcērtas. Vērotājas augums atlaižas un izplūst sedēkla mīkstumā... izķāpa gan...

Motors ierūcas līdz ar māti milošās meitas at-vieglījuma nopūtu: — Fu, tu riebigā vecene!

Transportlīdzeklis sakustas. Aiz iekšpusē no plikušā autobusa loga rit 1994. gads. Ir svētdiena, jūlijā pedējā, trīsdesmit pirmā diena. Es nevaru vien sagaidīt Plāviņas, kur ilgāka stāvēšana. Mans, veca lauku muzikanta, pienā-kums ir brīvdienā iemalkot ko reizēm nomierinošu.

"Apstākļi ir mainījušies"

KETOZE

Ketoze jeb acetoniņš ir vielu mainīs slimība, kura noris ar pastiprinātu ketomērēju, ketontakupi, satopama galvenokārt govinā un cukām. Ketoze pro-blēma piena govinā sevišķi saasinājusies pēdējos gados. Pēcācējiem ir zema rezistence, bet ketonvielas saturās rūgtiels teliem, jēriem, sīvēniem izraisa toksisko dispepsiju. Šāds piens toksisks arī cilvēkam, no "rūgtā" nevar iegūt krējumu un citus produktus.

Goris ar ketozi slimību visos periodos un sezonās, tā var būt pirmā un sekundāra. Cēloni daudzi — nav sabalansēta barība, trūkst oglīhdīrātu, minerālielu, vitaminu, olbaltumvielu, par iemeslu var būt grūsnība, augsta produktivitāte, citu orgānu slimības, priekškunga un aknu. No pagājušā jāgādā izdarītām piena analīzēm 10 procēnti govinā slimīja ar ketozi, kas liecina — tēls darba lauku vērstāsiem, profilak-tiski pasargājot dzīvniekus. Kā rāda pieredze, iedzīvotāji nevar iegūt ketozi apstrāžu no ketozei, ja tas notice, tad saimniekiem nav naudas ārstēšanai un jašķiras no dzīvnieka.

Pārāk bezrūpīgi attiecamies pret sa-viem dzīvniekiem un negribam lieku reizi paprasīt padomu vērstāsiem, vai arī parāsīt speciālu literatūru, sevi uzskatot par pieredējušiem lopkopējiem.

Nerunāšu par ketoze biokīmiju, bet pakavēšos pie kliniskajām pazīmēm. Govinā novēro priekškunga atomiju, zūd ēstgriba, parādās izvēlīgums barībā. Slimais dzīvnieks atsakās no spēkbarības, labā sienā, bet kāri ēd pakaišus, bojātu barību, tam iek siekalas un ir ūdenās, var būt caureja. Ja skausta apvidū saņem krokā ādu, gobs ieliec muguru un nogulstās, slimības progresējot, tā vairāk gul, nelabprāf ceļas. Pieņam ir acetona smaka, rūgtīga piegārsa, tas neputo, krējums ir plānā slāni, biezpienu nevar izgatavot, piens slikti rūgt. Ketoze var būt līdzīga piena triekai, trakumsēgai (uzmanīgi!), slimais lops griez zobus, tam vērojami muskula fūrās krampji.

Diagnozi var uzstādīt vērstāsi, izdarot piena, urīna un asins analīzēs. Ārstēšana ir pilnvērtīga barība, atbilstoši piena daudzumam, vismaz 3 kilogrami spēkbarības uz vienu piena litru, glikozes preparāti, kustības, dzeramais ūdens cik gribs, hormonu preparāti, mikroelementi. Kā līefot barības līdzekļi — holenols, ursoke-tīns, glikoze un citi.

Stāstiņi iz dzīves

Sievasmāte nepiedod

Pastaru Broņka visu mūžu dzēris. Sievasmāte par to, protams, sajūsmā nebijusi. Bārusi, cik bijis viņas spēkšķis. Taču tāda bāršana līdzējusi tikai tad, kad znotam nebūjis naudas.

Sievasmāte nomirusi. Latgales laukos daudzviet mironi līdz bērēm tur kādā no istabām. Pastaru mājas bijusi tikai viena istaba. Sievasmātes zārkus novietojuši kaktā un no pārējās telpas nodalījuši ar deķu aizkaru.

Broņka, bērū ritā uzņemis uz krūts, jutis pārmetumu pret sievasmāti. Par savu solijumu nedzert, ko nepildījis, tādēļ nolēmis no sievasmātes, kaut mīrušas, izlūgties piedeošanu.

Piegājis pīr deķu aizsega un raudulīgā balsī bildis: "Sievasmātē, piedod, ka es tev dzīvē tik daudz sliktā nodarīju..." No aizskaru puses atskanējis: "Nepiešošu vis. Tu mani priekšlaicīgi iedzini kapā..."

Pastaru Broņka izbili sagrijojies un kā dzelzs novēlies uz gridas. bērinieki tikai ar ožamo spiritu viņu dabūjuši pie dzīvības.

Vēlāk noskaidrojies, ka runātāja aiz deķu aizskara bijusi viņa sieva, mīrušas sievasmātes meita. Viņai bijusi tāda pat balss kā mātei.

Zemnieki, gaidiet Zīgerista dāvanas!

Zīgerista dāvanas!

Nesen, dienesta darīšanās būdams Rīgā, Doma laukumā satiku pašreizējās Saeimas deputātu Joahimu Zigeristu. Viņu mazliet pazistu. Un viņš mani tāpat.

"Guten Tag!" — sveicināja Zigerists.

"Guten Tag, Herr Deputat", — viņam atbildēju.

Talāk mūsu isā saruna arī notika vācu valodā, jo Zigerists, kau daudzreiz solījis iemācīties latviešu valodu, taču to vēl nepārvāda.

Pajautāju cienījamam deputātam, kāpēc viņš tik reti piedalās Saeimas plēnāsēdēs.

"Nav laika. Jārūpējas par latviešu tautu, tai jāgādā humāna palīdzība", atbildēja Zigerists. "Bet paticībā daļa Saeimas deputātu manu darbību parlamentā boikotē. Pat taisas man atņemt deputāta mandātu, taču viņiem

tas nekādi neizdodas. Vispār — nevēlos tērēt savu dārgo laiku ar piedalīšanos bezjēdzīgajās Saeimas sedēs. Labāk gadāju palīdzību Latvijai".

Talāk Joahims Zigerists man pastāstīja sekjošo. Esot sagādājis kārtējo humānas palīdzības sūtījumu Latvijas nabādzīgajiem iedzīvotājiem 1 miljona latu apmērā. Šoreiz tā nākšot no Zviedrijas. Tur viņš esot sarūpējis arī pusmiljonus pāru gumijas galos. Pašlaik tās atrodoties kādā šīs ziemāvalvīstīs noliktavā, bet drīz tikšāt nogādātas uz Latviju. Galošas esot domātas zemniekiem. Katram uz sējas laiku iznākšot par pārīm vai par divīm. Visvairāk tikšot Latgales lauku iedzīvotājiem, jo tie esot nabādzīgākie Latvijā.

Gaidiet Zigerista kunga dāvanas!

Jānis Gurgons

JAUNAS PROFESIJAS APGŪŠANAI PIEDĀVĀJAM ĪSTERMINA KURSUS:

- * autovadītājs, kategorija "B" (2mēn.)
- * autovadītājs, kategorija "C-1" (1mēn.)
- * gāzelektrometinātājs 2-3kat. (2mēn.)
- * traktorists A,B,C,D,E kat. (3mēn.)
- * mūrnieks apmetējs (1mēn.)
- * lopkopējs (2mēn.)
- * masažieris (1mēn.)
- * kosmetologs (1mēn.)
- * fotogrāfs (piedāvā darbu) (2mēn.)
- * tamborēšana un adīšana (2mēn.)
- * piegriezēja un šuvēja iemaņas, remonts, bērnu apgērbi (2mēn.)

EDATORAPMĀCĪBAS KURSI (1mēn.)

MASOLIJA — ar kompjūtersistēmas palīdzību individuālas apmācības ceļā apgūt:
latviešu, angļu, vācu valodu

21041, 22627, 21450

PREILOS,

RAINA

BULVĀRI

28, LV-5300.

Šeit atrodas
Latvijas Unibankas Rāznas nodaļas filiāle. Fakss —

22352, tālrunis grāmatvedei 21718.

1 Noreķinu kontu latos un valūtā atvēršana un apkalpošana kā juridiskām, tā fiziskām personām.

2 Skaidras naudas pieņemšana un izmaksas.

3 Naudas līdzekļu pārskaitīšana uz jebkuru pasaules valsti.

4 Noguldījumu pieņemšana latos un valūtā.

5 Kreditu izsniegšana.

6 Valūtas konvertēšana.

7 Sertifikātu pirkšana.

8 Komunālie maksājumi: gāze, elektroenerģija, traktortehnikas reģistrācija.

LATVIJAS
unibanka

MEKLĒ, PIEDĀVĀ

traktora T-40 ieliktnis, siksni. Piešāvāt Z/S "Atmodas" veikala vadītājam Raiņa bulvāri 9, Preiļos.

Pārdod 25x25 stūreņus, 1kg — 12 santimi, 1,5x0,7 m izmēru logu stilkus 60 kvadrātmētru kastes. Griezties pie šī pasa veikala vadītāja.

Pārdod automašinas GAZ-21 priekšējo stiku, tālrunis 21577 Preiļos.

Izstāžu kompleksa "Rāmava" salonveikala "Tehnika" adrese ir: Riga-76, LV-1076. No Salu tilta pa Bauskas ielu līdz veikalām. Tālruni: 620574, 620351.

IEPĒRK PRIVATIZĀCIJAS SERTIFIKĀTUS.
Līgumcena.

PĀRDOD

labu sienu,

5 cm biezus un 5,7 metrus garus dēļus. Zvanīt vakaros 23224, dienās — 23390.

Rajona lauksaimniecības konsultāciju birojs, Preiļi, Raiņa bulvāri 19.
Tālr. 22391. Redkolēģija.

Dibinātājs — A. Rancāna izdevniecība. Masu informācijas līdzekļa reģistrācijas apliecība Nr. 1609.

AAS «DUKĀTS»

Iznāk no 1994. gada 30. decembra, reizi nedēļā — ceturtdienās.
Izdevēja norēķinu konts Bankas "Baltija" Preiļu filiālē Nr. 000468996.

Adrese: A. Upīša ielā 3-49, LV-5301, tālrunis 21516.

ADPROŠINĀŠANAS AKCIJU SABIEDRĪBAS "DUKĀTS"

V E S T U R E

ir tikko sākta rakstīt. Sabiedrība dibināta 1991. gada 6. decembrī, dibinātāju vieta ir 29 juridiskas un 33 fiziskas personas. Visas ir lauksaimnieki, kuri ceturtais no tām — zemnieks.

Sabiedrība iecerēta un izveidota vairāku iemeslu dēļ:
- lai radītu labvēlīgu apdrošināšanas noteikumus lauksaimniekiem;
- lai lauztu valsts monopolu, tādējādi veidojot apdrošināšanas pakalpojumu tirgus;

- lai, apvienojot lauksaimnieku brīvos naudas līdzekļus, atgrieztu to atpakaļ lauksaimniecības attīstībai investīciju un kredītizdevumu veidā.

AS "Dukāts" darbojas visos Latvijas novados un rajonu centros ciešā sadarbībā ar Zemkopības ministriju, rajonu lauksaimniecības departamentiem un Latvijas Zemnieku Federāciju. Sabiedrība orientata uz zemnieku saimniecību atbalstīšanu. Visos apdrošināšanas veidi nolikums ir paredzēti atvieglojumi zemniekiem.

Apdrošināšanas akciju sabiedrība "Dukāts":

- dzīvojamo un ražošanas ēku apdrošināšana;
- transporta līdzekļu un lauksaimniecības inventāra apdrošināšana;
- mājdzīvnieku apdrošināšana;
- Aprodošināšanas pret nelaimes gadījumiem;
- "Zaļas kartes" apdrošināšana;
- mājas mantas apdrošināšana.

Likmes šajos veidos ir zemākas republikā, līguma atjaunošanas gadījumiem tiek samazināta no 10 līdz 50 %. Ja iepāsuma apdrošināts citi sabiedrībā, pārējā visus atvieglojumus un atlaides, ko izmantojis klients. Ar iestādēm, organizācijām un uzņēmumiem slēdz līgumus par darbiniekū apdrošināšanu pret nelaimes gadījumiem, pildot dienesta pienākumus.

"DUKĀTS" — VAIROGS JŪSU DARBAI!

Adrese: A. Paulīna ielā 3a, tālrunis 22562

1 iespiedloksne, metiens — 216
eksemplāru. Iespēsta SIA "SAB".
Daugavpilī, Valkas ielā 1.